

Het jagerskonijn

Zaterdagochtend, ik heb een vrij weekend van m'n dagelijks werk bij de Universiteit voor Diergeneeskunde. Ik heb nog maar net de morgendauw uit m'n ogen gewreven of er staat een meneer voor de deur die wel heel lang met de deureklopper slaat. Ik heb een koperen 'alarmsysteem' op m'n deur in de vorm van een kabouter die onder een paddestoel zit. Het is gewoon een deureklopper, je moet dus echt arbeid verrichten om bij mij binnen te komen. Niks geen elektrisch gedoe, gewoon je arm uit de mouw steken en kloppen op de deur. Op dat geluid ben ik 'ingesteld' dus ik reageer onmiddellijk .

Na het openen van de deur zie ik een moedeloze man staan, althans die blik straalt hij uit. Hij toont me een kartonnen doos met daarin een konijn, een wild konijn. Niet dat het dier zich wild gedraagt, integendeel. Het is een natuur konijn maar ligt er nu behoorlijk hulpeloos bij. Soms zie je in de ogen van een de vraag; "Wat gaan jullie met mij doen?"

Na mijn onderzoek blijkt het dier een enorme spierverwonding aan de dij en rug te hebben. Het lijkt een bijtewond, mogelijk door een hond veroorzaakt. Misschien is dit konijn met de laatste krachtsinspanning nog net ontsnapt aan een jagershond. De wond lijkt redelijk vers. Niets wijst op een breuk alleen enkele blootliggende pezen. "Moet allemaal te repareren zijn," is mijn inschatting. De man die het dier binnenbrengt heeft alle vertrouwen in mij en verlaat het asiel met de gedachte dat het dier over enkele weken weer rondhuppelt in de natuur. Voor het zover is moet er echter nog wel het ??n en ander gebeuren ...

Zo'n natuurkonijn moet je wel onder narcose behandelen. Zou je dat met plaatselijke verdoving doen, dan heb je kans dat het dier ondanks alle verwondingen halverwege de operatie zomaar van de operatietafel wegrent. Ik spreek uit ervaring wat dat betreft. Net als mensen zijn dieren in panieksituaties onvoorspelbaar. Een hamster zit geen drie seconden stil en een op z'n rug liggende eend 'schijft' continu je borst vol. Maar ik houd me vast aan een voor mij prachtige levensregel:

'EVENTUS DOCET', hetgeen betekent: 'ERVARING LEERT'

Terwijl ik druk bezig ben alle flarden van spieren en huid van het bewuste konijntje te hechten, hoor ik buiten een harde knal. Verschrikt kijk ik op. Het konijn ook. Het konijn laat z'n hoofd weer zakken onder invloed van de lichte narcose maar mij zit het niet lekker. Ik sta op van m'n werk en kijk door het raampje van de operatiekamer naar buiten. Nu woon ik midden tussen de weilanden en overzie ik een groot gebied met daarbij een prachtig stuk natuur wat geschikt is voor nagenoeg alle wilde diersoorten die wij in ons land kunnen herbergen. Ik zie tot m'n grote schrik -op nog geen twintig meter

afstand – een vent met een geweer. Dubbelloops, zo te zien. Hij is in het ‘imitatie groen’ gekleed. Een kleur die doet denken aan een conserveermiddel wat in een laboratorium is vervaardigd en dus nooit het natuurlijke uitstraalt. Hij is er blij mee, zo te zien. Voor mij is hij niet meer dan een dierverschrikker. Hij hoort in deze natuur ?cht niet thuis!

Ik open het raam en roep hem vragend waar hij mee bezig is. Meesmuilend kijkt hij me zwijgend aan en hij vervolgt z'n weg. Blijkbaar is hij er voor de volle honderd procent van overtuigd dat hij goede zaak dient waarin hij niet gestoord wenst te worden. Terwijl ik verder kijk dan m'n neus lang is, ontwaar ik nog meer soortgelijke figuren. Bij natellen maar liefst elf. Op een lange rij door het weiland ... Alleen de belangrijkste personen dragen een geweer. Ze dragen het wapen in de aanslag, want wie weet komen ze plotseling oog in oog te staan met een mammoet. Je weet maar nooit. De belangrijkste personen hebben dan ook flink moeten betalen om af en toe een schot te mogen laten horen. In m'n wanhoop doe ik nog een laatste poging om m'n ongenoegen te uiten en ik schreeuw de laatst gepasseerde dierenhater toe: "Waarom ga je geen postzegels sparen?"

In je machteloosheid roep je wel eens dingen die je eigenlijk niet uit kunt leggen. Terwijl het hele zootje ongeregeld mijn dierendomein passeert, ruik ik de verderfelijke geur van kruittucht. Logischerwijs sluit ik m'n raam en zie ik nog dat een hulpjager twee gedode fazanten met zich meezeult. Als een oude doek bengelen de eens zo prachtige dieren over z'n schouder. Iets verderop loopt nog een onverlaat met een konijn op z'n rug. Gisteren was het dier zich nog van niets bewust en had het de indruk dat voor hem het leven eindeloos was. Nu hangt het met een overvloed aan dodelijke staalkorrels over een mensenschouder. Een zinloze dood. Het dier heeft nooit iets kwaads gedaan en had een belangrijke plaats in de natuur, althans dat is mijn mening. Er zijn nog steeds een aantal figuren in onze maatschappij die er anders over denken ... Ik voel me als vader, een koning, als ik eenmaal per week een portie voedsel van de Chinees voor m'n kinderen heb 'bemachtigd'. Wat moeten die arme jagerskinderen wel niet denken als hun vader een bebloed konijn op het aanrecht deponert en vertelt dat d't hun voedsel is?

In lang vervlogen tijden was vader de trots van het gezin. Tegenwoordig moeten we de jacht op dieren zien als een hormonale afwijking ...

Ik wend me weer tot m'n onafgemaakte werk. Het konijn ligt te wachten op de laatste hechtingen. Terwijl ik bezig ben groeit een gedachte in mij: "Waar ben ik aan begonnen...als dit dier straks weer rondhuppelt dan loopt het de kans om op een

onnatuurlijke manier op de rug van een jager te belanden en vandaar als oud vod achter een caf? op een hoop dode dieren te belanden. Onder invloed van de 'Jagermeister' wordt de oogst geteld ... eenentwintig stuks ...

De poelier komt op afroep en biedt een vergoeding voor hetgeen hij ziet liggen. De jagers vinden al lallend de prijs te laag maar gaan niet in discussie. De poelier dumpt het bloedgeld op de bar en verdwijnt met zijn handel. Ook hij moet leven. De barman trekt het geld naar zich toe en stopt het in de kassa. Ook hij moet leven. De rekening van de genotsmiddelen der jagers is hoger dan de opbrengst van de meestal onnodig afgemaakte dieren. Een diepzielige vertoning. Er is niemand die zich aan de financiële afwikkeling stoort. Niet belangrijk. Het enige wat je hoort in het jagerscaf? is: "Zag je hoe snel die van rechts kwam en dat ik het beest na drie missers van jullie vol in z'n lijf trof? Hij vloog drie keer over de kop eer 'ie bleef liggen. Ja, het was een super schot." Gravend in een hoop voor hem onbelangrijk 'materiaal' tovert hij z'n trofee tevoorschijn: Een konijn ... totaal kapot geschoten op twintig meter afstand ...

Ik staar onbewogen naar het gehavend konijntje en maak mijn 'levensopdracht' af. Ik weet dat sommige mensen er anders over denken. Dat neemt niet weg dat de diergeneeskunde hoog in m'n vaandel blijft staan. Ik ben ervoor geboren; het is een ongeschreven opdracht. Ik weet niet welke taak een jager heeft meegekregen. In mijn ogen is het iets vaags uit vervlogen tijden wat heden ten dage niet meer voor dient te komen. Een asociaal gedrag van de mens dat langzaam aan het uitsterven is. Wij normale mensen dienen nog even geduld te hebben. Tot het moment dat onze regering inziet dat jagen op dieren, in het grootste gedeelte van onze natuurgebieden, zinloos is. Ik wil best wat water bij de wijn doen door in sommige gevallen, die nadelig voor de natuur en de mens zijn, beperking van het betreffende diersoort toe te staan. Maar dan met kennis van hetgeen men doet. Daarbij behoeft men heus geen camouflagepak te dragen of op een fluitje te blazen om het dier te lokken en het vervolgens met veel machtsvertoon neer te knallen.

Mijn knellende vraag is of ik moet doorgaan met het opereren van zielige, verwonde of aangeschoten dieren uit de natuur. Ik heb namelijk al heel wat lood, ijzer en vishaken uit dieren verwijderd. Sommige mensen houden ook mij aan het werk ...

Ik heb het jagerskonijn na tien dagen revalidatie in mijn asiel op een geheime plaats losgelaten. Het dier was weer in 'originele' staat en gaf zelf aan dat hij de natuur verkoos boven een klein hok en voorzien van alle levensbehoeften. Het belangrijkste was hem

ontnomen ... de vrijheid ... Op een zondagochtend heb ik hem die vrijheid teruggegeven. Toen het dier de kooi uitrende, riep ik hem nog na: "Het is vandaag zondag, dus geen jagers." Op een veilige afstand stond het dier plotseling stil, draaide zich om en keek in mijn richting; en morgen dan?

SKUKUZA